

# РЕШЕНИЕ

№ 23966

гр. София, 18.11.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 18.10.2024 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова**

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева  
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5161** по описа за **2024** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. М. Ц., чрез процесуалния представител адв. Я., срещу Решение № 1874 от 19.04.2024 г., постановено по н.а.х.дело № 351/2023 г. на Софийски районен съд, НО, 104-ти състав. С обжалваното съдебно решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-4332-025040/05.12.2022 г., издадено от началник група отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, с което на М. М. Ц., за нарушение на чл. 20, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на основание чл. 185 ЗДвП е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 20 лева, както и за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 100 лева и „лишаване от право да управлява МПС“, за срок от 2 месеца.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в противоречие с материалния и процесуалния закон. Твърди, че в административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като двата акта (АУАН и НП) са съставени в нарушение на изискванията на чл. 42, т. 5, съответно на чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН,

поради наличие на противоречие между фактическото описание на нарушението и посочената за нарушена законова разпоредба на чл. 20, ал. 1 ЗДвП. Смята, че фактически е невъзможно при ПТП с един участник да се изпълнят хипотезите на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „б“ и „в“ ЗДвП, тъй като това предполага постигане или не на съгласие между участниците за обстоятелствата и попълване на двустранен протокол, което е невъзможно в настоящия казус. Иска касационната инстанция да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение и вместо него да се отмени процесното наказателно постановление. Претендират се разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответната страна в касационното производство не се представлява и не взема становище по съществува на спора.

Прокурорът дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

СЪДЪТ, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

В оспореното решение въззивният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата обстановка, като е приел, че на 17.09.2022 г., около 18.20 часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение „изход“, касаторът Ц. управлява лек автомобил „Рено М.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Е. К., и на № 72 – бензиностанция „Л.“, поради недостатъчен контрол върху МПС, реализира ПТП с колона за зареждане на пропан бутан № 5 (къса маркуча за зареждане), след което същият напуска местопроизшествието без да уведоми за това компетентните органи на Министерство на вътрешните работи.

Въз основа на тази фактическа обстановка, въззивният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора за нарушение на чл. 20, ал. 1 ЗДвП и на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП.

Решението е правилно.

Разпоредбата на чл. 20, ал. 1 ЗДвП предписва за водачите задължение да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват. От приетите по делото писмени и гласни доказателства безспорно се установява, че касаторът не е спазил изрично уреденото в цитираната разпоредба правило за поведение на водачите на МПС, като именно вследствие на неосъществения от него контрол върху управлявания автомобил е настъпило и процесното ПТП. По делото безспорно е установено, че М. Ц. е извършил твърдените нарушения – същият, като водач на пътно превозно средство е бил длъжен да контролира непрекъснато превозното средство, което управлява и съответно да избегне удар с колоната за зареждане. При отсъствието на обективни източници на данни, свързани с особености на пътно-транспортната обстановка и състоянието на превозното средство, произшествието правилно е възприето като причинено от недостатъчен контрол върху автомобила – фактът на реализирането му (независимо дали е резултат от неправилна преценка на дистанцията, скоростта, способността за реакция, концентрацията, съчетание между тях или различна причина) е достатъчен да обоснове неизпълнението на задължението на водача по ал. 1 на чл. 20 ЗДвП. Съгласно § 6, т.

30 от ДР на ЗДвП „пътнотранспортно произшествие“ е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. По делото безспорно е установено, че настъпването на материалните щети (скъсване на маркуча за зареждане на газ) е в резултат от неупражнен контрол от страна на водача. Нарушението на разпоредбата се субсумира в бланкетния административнонаказателен състав по чл. 185 ЗДвП.

Съгласно приложимата норма на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди, ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, да уведомят съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания. От анализа на цитираната разпоредба следва извод, че съставът на нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП е изпълнен само с факта, че водачът на МПС е напуснал мястото на ПТП, не е спрял да установи настъпили ли са вредни последици и спорни ли са обстоятелствата, при което е осъществено ПТП. Безспорно е било качеството на касатора като участник в ПТП, тъй като същия с поведението си е допринесъл за настъпването му (арг. от § 6, т. 27 от ДР на ЗДвП). За неизпълнението на посоченото задължение правилно му е наложена предвидената в административнонаказателния състав по чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП санкция. Последната е определена в закона кумулативно - лишаване от право да управлява моторно превозно средство и глоба.

Предвид изложеното, оспореното решение е постановено в съответствие с процесуалния закон и при правилно приложение на материалния закон и следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, XIV Касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1874 от 19.04.2024 г., постановено по н.а.х.дело № 351/2023 г. на Софийски районен съд, НО, 104-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.